DOMSTOLENS BESLUT (femte avdelningen)
25 januari 2001 *

I mål C-111/99 P,

Lech-Stahlwerke GmbH, Meitingen-Herbertshofen (Tyskland), företrätt av advokaten R. Bierwagen, Rechtsanwalt,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 21 januari 1999 av förstainstansrätten (femte avdelningen i utökad sammansättning) i de förenade målen T-129/95, T-2/96 och T-97/96, Neue Maxhütte och Lech-Stahlwerke mot kommissionen (REG 1999, s. II-17), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom i den del som avser klaganden,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Kreuschitz och P.F. Nemitz, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: tyska.

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av W.-D. Plessing och C.-D. Quassowski, båda i egenskap av ombud,

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland,

intervenienter i första instans,

Neue Maxhütte Stahlwerke Gmbh, Sulzbach-Rosenberg (Tyskland),

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. La Pergola samt domarna M. Wathelet, P. Jann (referent), L. Sevón och C.W.A. Timmermans,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Lech-Stahlwerke GmbH (nedan kallat LSW) har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 30 mars 1999, med stöd av artikel 49 i EKSG-stadgan för domstolen, överklagat förstainstansrättens dom av den 21 januari 1999 i de förenade målen T-129/95, T-2/96 och T-97/96, Neue Maxhütte Stahlwerke och Lech-Stahlwerke mot kommissionen (REG 1999, s. II-17, nedan kallad den överklagade domen), i den del som förstainstansrätten ogillade talan i mål T-129/95 om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 95/422/EKSG av den 4 april 1995 om statligt stöd som delstaten Bayern avsåg att bevilja EKSG-stålföretagen Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH, Sulzbach-Rosenberg, och Lech-Stahlwerke GmbH, Meitingen-Herbertshofen (EGT L 253, s. 22, nedan kallat det omtvistade beslutet). Planen avsåg ersättning med ett belopp om 20 miljoner DEM som delstaten Bayern ville betala till LSW.

2 Kommissionen hade i det omtvistade beslutet gjort den bedömningen att det planerade ekonomiska stödet, som utlovades i två avtal som delstaten Bayern och bolaget Max Aicher GmbH & Co. KG (nedan kallat Aicher) undertecknade den 27 januari 1995, var ett förbjudet statligt stöd, i den mening som avses i artikel 4 c i EKSG-fördraget. I nämnda avtal hade delstaten Bayern åtagit sig att överta en del av Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH:s (nedan kallat NMH) samlade förluster, nämligen ett belopp om 125,7 miljoner DEM, samt att betala en totalersättning på 20 miljoner DEM till LSW.

3 NMH och LSW angrep det omtvistade beslutet vid förstainstansrätten inom ramen för förfarandet i mål T-129/95. Målen T-2/96 och T-97/96, som förstainstansrätten förenade med mål T-129/95, rörde lån som delstaten Bayern senare hade beviljat till NMH, vilka uppgick till 49,9 miljoner DEM (mål T-2/96) respektive 24,1 miljoner DEM (mål T-129/95) och vilka även de av kommissionen ansågs som förbjudet stöd. LSW berörs inte av dessa två mål.

4 Det framgår av den överklagade domen att de omtvistade betalningarna skedde när stålföretaget Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte (nedan kallat Maxhütte) — etablerat i Bayern, nära den tjeckiska gränsen — år 1986 hade gått i konkurs. Nedläggningen av detta företag skulle ha medfört en risk att många jobb skulle gå förlorade i denna missgynnade geografiska region. Delstaten Bayern deltog därför i en omstrukturering genom ett bolag, NMH, som skulle tillskjuta pengar och vilket delstaten Bayern ägde till 45 procent. LSW innehade en andel om 11 procent i NMH:s kapital. LSW:s kapital ägdes i sin tur, under den omtvistade perioden, av delstaten Bayern, som hade en andel om 19,73 procent, och av Aicher, som hade varierande, men stora andelar. År 1994, när även NMH hade samlat på sig stora förluster, beslutade delstaten Bayern att privatisera NMH till förmån för Aicher. Parterna undertecknade därför den 27 januari 1995 två avtal genom vilka delstaten Bayern sålde sin andel i NMH till Aicher för ett symboliskt belopp om 3 DEM, samt andelen i LSW för ett belopp om 1 DEM. Även de ersättningsbelopp som nämnts i punkt 2 i förevarande beslut överenskoms genom dessa avtal. Innan delstaten Bayern genomförde betalningarna, informerade den kommissionen om dessa två avtal. Kommissionen vägrade, i det omtvistade beslutet, att ge sitt godkännande. För en mer utförlig redogörelse för de faktiska omständigheterna i målet hänvisas till punkterna 6—26 i den överklagade domen.

5 Den 8 juni 1995 väckte NMH och LSW vid förstainstansrätten talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Den 15 januari 1996 beslutade ordföranden på förstainstansrättens första avdelning i utökad sammansättning att bifalla Förbundsrepubliken Tysklands ansökan om att få intervenera till stöd för klagandenas yrkanden. Genom den överklagade domen ogillade förstainstansrätten denna talan liksom talan i två andra mål, som hade förenats med förstnämnda mål, som NMH hade väckt beträffande lån som NMH hade fått av delstaten Bayern.

Den överklagade domen

6 I punkterna 97—99 i den överklagade domen fastslog förstainstansrätten inledningsvis att NMH och LSW är bolag som omfattas av EKSG-reglerna och att artikel 4 c i fördraget innehåller ett ovanligt generellt förbud mot subventioner eller statliga stödåtgärder oavsett i vilken form dessa ges.

7 I punkterna 104—140 undersökte förstainstansrätten sedan, inom ramen för den första grund som NMH och LSW hade åberopat, huruvida en privat investerare av samma storleksordning som vissa organ inom den offentliga sektorn, under liknande omständigheter, hade kunnat göra ett lika stort kapitaltillskott som dem som avtalades i avtalen av den 27 januari 1995 ("kriteriet avseende en privat investerare"). Förstainstansrätten kom fram till att en privat investerare inte skulle ha kunnat göra ett lika stort kapitaltillskott.

8 Inom ramen för den andra grunden, som särskilt avsåg att klagandeföretagen hade en mycket blygsam marknadsandel, konstaterade förstainstansrätten, i punkterna 146—151, att EKSG-fördraget inte innehåller någon bestämmelse enligt vilken stöd som endast medför en obetydlig snedvridning av konkurrensen inte skall omfattas av förbudet i artikel 4 c.

9 Förstainstansrätten underkände också den tredje grunden, som avsåg åsidosättande av väsentliga formkrav, nämligen att det skulle ha lämnats en falsk framställning av vissa fakta i det ifrågasatta beslutet och att detta skulle vara bristfälligt motiverat, samt den fjärde grunden, som avsåg en kränkning av rätten till försvar.

Överklagandet

10 Den 30 mars 1999 inkom LSW med förevarande överklagande av domen i fråga, i den del som rörde LSW. Genom inlaga som inkom till domstolens kansli den 18 juni 1999 förklarade Förbundsrepubliken Tyskland att den även inom ramen för överklagandet ville intervenera till stöd för LSW:s yrkanden. NMH, som den 6 november 1998 ansökte om ett förenklat konkursförfarande, har inte överklagat domen.

11 LSW har till stöd för sitt överklagande åberopat sju grunder. Den första grunden avser att förstainstansrätten inte har prövat frågan huruvida de faktiska och

rättsliga villkoren är uppfyllda för att den ekonomiska ersättningen till klaganden skall anses omfattas av förbudet enligt artikel 4 c i fördraget. Genom den andra grunden har LSW påstått att den överklagade domen i detta hänseende är otillräckligt motiverad. Den tredje grunden avser att det saknas en rättslig kvalificering beträffande de sakomständigheter som presenterats för förstainstansrätten inom ramen för den tredje grund som åberopats vid den. Den fjärde grunden avser att det i detta avseende inte finns någon som helst motivering. Genom sin femte grund har LSW kritiserat förstainstansrättens rättstillämpning vid jämförelsen av delstaten Bayerns agerande och det agerande som en privat investerare skulle ha vidtagit. Den sjätte grunden avser ett förfarandefel, nämligen att förstainstansrätten har underlåtit att fatta beslut avseende en begäran om att få ta del av handlingarna i målet. Den sjunde grunden avser slutligen åsidosättande av proportionalitetsprincipen.

12 LSW och Förbundsrepubliken Tyskland har yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen i den del som rör klaganden,

— avgöra målet själv och ogiltigförklara det omtvistade beslutet i den mån som det avser klaganden,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna,

— i andra hand, för det fall att domstolen inte vill avgöra målet själv, återförvisa målet till förstainstansrätten och bestämma att beslut om rättegångskostnaderna skall meddelas senare.

13 Kommissionen, å sin sida, har yrkat att domstolen, genom beslut enligt artikel 119 i rättegångsreglerna, skall

— förklara att det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning,

— i andra hand, ogilla överklagandet,

— för det fall att talan omprövas, ogilla talan,

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna i den instansen.

Domstolens bedömning

14 Om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning, eller om det är uppenbart att överklagandet är ogrundat, kan domstolen enligt artikel 119 i rättegångsreglerna vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut.

Upptagande till sakprövning

15 Kommissionen har inledningsvis gjort en invändning om rättegångshinder på grund av att LSW skulle sakna ett berättigat intresse av att få saken prövad.

16 Kommissionen anser att NMH:s konkurs, delstaten Bayerns beslut att definitivt ge upp omstruktureringsplanerna och den omständigheten att den överklagade domen vunnit laga kraft i alla delar som rör NMH, då detta bolag inte har överklagat domen — vilket har medfört att man har börjat kräva tillbaka alla utbetalda belopp — utgör omständigheter som inträffat efter det att den överklagade domen meddelades och som gör att denna inte längre är till skada för LSW. Det finns nämligen inte längre några ekonomiska skäl, och därmed inte heller någon rättslig grund, för att delstaten Bayern skulle betala 20 miljoner DEM till LSW, då genomförandet av saneringen av NMH, inom vars ram nämnda belopp skulle utbetalas till LSW under förutsättning att saneringsplanen skulle genomföras, definitivt har blivit omöjligt. Delstaten Bayern kommer under inga omständigheter att betala ett sådant belopp till LSW. LSW saknar därför i förevarande mål om överklagande ett berättigat intresse av att få saken prövad.

17 Enligt LSW och den tyska regeringen skall kommissionens invändning om rättegångshinder underkännas. De har gjort gällande att det som har hänt NMH inte har någon inverkan på den fordran på 20 miljoner DEM som LSW har mot delstaten Bayern. Betalningen av denna summa, som parterna hade bestämt i avtalet av den 27 januari 1995, utgjorde en ersättning för den värdeförlust som LSW lidit på grund av att det blivit delägare i NMH och inte någon subvention som var knuten till NMH:s sanering.

18 Det skall i detta sammanhang erinras om att domstolen kan avvisa ett överklagande, när det efter förstainstansrättens dom har inträffat en omständighet som medför att domen inte längre är till skada för klaganden. En förutsättning för att en klagande skall ha ett berättigat intresse av att överklaga

är nämligen att utgången av överklagandet kan medföra någon fördel för honom (se dom av den 19 oktober 1995 i mål C-19/93 P, Rendo m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. I-3319, punkt 13).

19 Vad gäller LSW:s intresse av att få överklagandet prövat tycks det visserligen vara sannolikt att delstaten Bayern definitivt har gett upp planen på en ekonomisk sanering av NMH och att den inte längre är beredd att betala beloppet om 20 miljoner DEM till LSW. Detta är dock inte ett rättsfaktum som har styrkts och som inte kan bestridas. Om nämligen LSW skulle ha framgång med sitt överklagande och det ifrågasatta beslutet ogiltigförklaras, är det inte uteslutet att en nationell domstol som är behörig i detta hänseende kan komma att förplikta delstaten Bayern att till LSW betala 20 miljoner DEM på grund av avtalet av den 27 januari 1995.

20 Kommissionen har under dessa omständigheter inte styrkt att utgången av överklagandet inte kan medföra någon fördel för LSW. Kommissionens invändning om rättegångshinder skall således underkännas.

Den första och den andra grunden

21 Genom sin första grund har LSW gjort gällande att förstainstansrätten i den överklagade domen enbart har granskat de omständigheter som rör NMH, medan den inte har prövat huruvida de faktiska och rättsliga villkoren var uppfyllda för att betalningen av 20 miljoner DEM till LSW skulle anses vara statligt stöd i den mening som avses i artikel 4 c i fördraget. Sakomständigheterna är nämligen inte desamma vad gäller de två klagandena i första instans. Framför allt var LSW ett friskt och lönsamt företag som inte på något sätt var i behov av finansiell hjälp från staten. Delstaten Bayern hade helt enkelt ersatt LSW för dess deltagande i räddningsåtgärderna avseende Maxhütte. När delstaten Bayern hade bestämt sig för att överlåta sina andelar i LSW, lovade den LSW en finansiell ersättning för LSW:s deltagande som i slutändan inte varit lönsamt. Till skillnad

från vad som var fallet beträffande NMH var det alltså inte fråga om stöd i den mening som avses i artikel 4 c i fördraget.

22 Enligt LSW har förstainstansrätten inte undersökt hur det förhöll sig i detta avseende, vare sig vad gäller LSW:s ekonomiska eller finansiella situation eller vad gäller effekterna av den planerade ersättningen. Den överklagade domen innehåller därför rättsliga fel.

23 Den andra grunden avser, såsom en konsekvens av den första grunden, att förstainstansrätten har åsidosatt den allmänna motiveringsskyldighet som åligger varje domstol.

24 Inledningsvis konstaterar domstolen att talan i mål T-129/95 väcktes av NMH och LSW gemensamt. Ansökan genom vilken talan väcktes består av en enda text som inte innehåller någon avvikande argumentation som skulle hänföra sig enbart till NMH:s respektive LSW:s situation. Det enda avsnitt i ansökan i målet vid förstainstansrätten som uttryckligen hänför sig till LSW, nämligen punkt 94, har följande ordalydelse: "Kapitaltillskottet till Lech-Stahlwerke utgör också — enligt ovannämnda kriterier — en handling som faller inom ramen för vad en privat investerare som agerar under normala marknadsvillkor skulle ha kunnat göra. Denna slutsats är med nödvändighet konsekvensen av delstaten Bayerns åtagande år 1987 beträffande mottagarbolaget [det vill säga NMH]." LSW har således inte vid någon tidpunkt i förstainstansrätten gjort gällande att dess situation skulle skilja sig från NMH:s situation, och LSW har ännu mindre anfört på vilket sätt nämnda bolags situationer skulle vara olika. LSW har tvärtom betonat likheterna mellan deras situationer.

25 Om en part tilläts att vid domstolen åberopa en ny grund som han inte har åberopat vid förstainstansrätten, skulle detta innebära att han vid domstolen, som har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva förstainstansrättens bedömning av de grunder som har behandlats vid den (se bland annat dom av den

14 oktober 1999 i mål C-437/98 P, Infrisa mot kommissionen, REG 1999, s. I-7145, punkt 29).

26 I förevarande fall står det klart att den första grunden, som avser att NMH och LSW har behandlats olika och att den betalning som LSW har fått inte utgör stöd i den mening som avses i artikel 4 c i EKSG-fördraget med hänsyn till LSW:s speciella situation, inte har åberopats vid förstainstansrätten. Det är alltså fråga om en ny grund som har åberopats först i målet om överklagande, varför det är uppenbart att nämnda grund inte kan prövas i sak.

27 Av detta följer att inte heller den andra grunden, som avser påståendet att förstainstansrätten har åsidosatt sin motiveringsskyldighet beträffande den omständigheten att klagandena behandlats olika, kan prövas i sak.

Den tredje, den fjärde och den femte grunden

28 Den tredje grunden ("avsaknad av en kvalificering beträffande sakomständigheterna rörande den tredje grunden"), den fjärde grunden ("felaktiga konstateranden och otillräcklig motivering") och den femte grunden ("felaktig rättstillämpning vid jämförelsen med en privat investerare") rör i själva verket en enda grund, bestående av två delgrunder, och de skall därför undersökas tillsammans.

29 Genom den första delgrunden har LSW nämligen gjort gällande att förstainstansrätten, när den prövade den tredje grunden, inte har tagit hänsyn till de exempel som LSW hade anfört beträffande ett antal privata investerare som agerat på samma sätt som delstaten Bayern hade agerat under omständigheterna i förevarande fall. Genom den andra delgrunden har LSW gjort gällande att den

bedömning som förstainstansrätten gjorde angående "kriteriet avseende en privat investerare" var grundad på felaktiga sakomständigheter.

30 Vad gäller den första delgrunden är det visserligen sant, såsom LSW har anfört, att förstainstansrätten i punkt 184 i den överklagade domen beträffande den tredje grunden endast har undersökt denna ur en enda synvinkel, nämligen med avseende på åsidosättandet av väsentliga formkrav.

31 Förstainstansrätten hade emellertid redan, såsom kommissionen med rätta har påpekat, undersökt det materiella innehållet i denna anmärkning i samband med den första grunden. I punkt 86 i den överklagade domen hänförde förstainstansrätten sig sålunda uttryckligen till de exempel som klagandena hade åberopat för att visa att en privat investerare under de omständigheter som förelegat i förevarande fall hade kunnat sanera NMH på samma sätt som delstaten Bayern. I punkterna 104—129 undersökte förstainstansrätten vidare i detalj kriteriet avseende en privat investerare mot bakgrund av klagandenas argument.

32 Under dessa omständigheter är det uppenbart att talan skall ogillas såvitt gäller den första delgrund som LSW har åberopat, vilken avser att förstainstansrätten gjorde ett rättsligt fel när den inte tog hänsyn till de anmärkningar som anfördes vid den.

33 Vad gäller den andra delgrunden, nämligen kritiken beträffande förstainstansrättens bedömning rörande "kriteriet avseende en privat investerare", har klaganden inte angett på vilket sätt förstainstansrätten skulle ha gjort sig skyldig till ett rättsligt fel, utan klaganden har nöjt sig med att upprepa grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten. Ett sådant överklagande utgör emellertid en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket enligt artikel 49 i EKSG- och EG-stadgan för domstolen faller utanför domstolens behörighet (se, bland annat, beslut av den 9 juli 1998 i mål C-317/97 P, Smanor m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-4269,

punkt 21). Det är således uppenbart att den andra delgrunden inte kan prövas i sak.

34 Det är alltså uppenbart att den tredje, den fjärde och den femte grunden som klaganden har åberopat delvis inte kan prövas i sak, delvis inte är styrkta.

Den sjätte grunden

35 Genom den sjätte grunden har LSW gjort gällande att förstainstansrätten har underlåtit att fatta beslut avseende LSW:s begäran om att få ta del av alla handlingar som kommissionen skulle översända till förstainstansrätten, enligt artikel 23 i EKSG-stadgan för domstolen.

36 Det är i detta sammanhang tillräckligt att påpeka att ett överklagande, enligt artikel 51 i nämnda stadga, kan grundas på rättegångsfel i förstainstansrätten vilka kränker den överklagandes intressen. I förevarande fall kan konstateras att klaganden inte har visat och inte ens anfört i vilken mån hans rätt till försvar har åsidosatts på grund av att förstainstansrätten inte biföll hans begäran. Klaganden har inte heller påstått att undersökningen av kommissionens handlingar, utöver de uppgifter som redan fanns tillgängliga, skulle ha påverkat den överklagade domen eller att nämnda undersökning skulle ha lett till en annan bedömning av sakomständigheterna eller rättsfrågorna. Då klaganden i överklagandet alltså inte har gjort några sådana påståenden, kan det inte anses visat att den omständigheten att förstainstansrätten inte prövade hans begäran om att få ta del av handlingarna har medfört att hans rätt till försvar har åsidosatts eller att hans intressen har kränkts på annat sätt.

37 Av detta följer att det är uppenbart att den sjätte grunden är ogrundad.

Den sjunde grunden

38 Genom den sjunde grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till ett rättsligt fel genom att inte tillämpa proportionalitetsprincipen, eftersom förstainstansrätten i punkterna 146—151 i den överklagade domen konstaterade att de minimis-regeln inte är tillämplig i förevarande fall.

39 Enligt LSW utgör de minimis-regeln en rättsprincip som är tillämplig oavsett hur den är utformad i positiv rätt. Det har därför liten betydelse att en sådan regel inte har fått något konkret uttryck i den positiva rätten i fördraget. Det föreskrivs i själva fördraget och i sekundärrätten andra undantag från det allmänna förbudet mot stöd, vilket enligt LSW visar att reglerna om stöd inte är absoluta. Helt allmänt krävs för varje agerande från kommissionen att det är nödvändigt. Även i artikel 5.2 tredje strecksatsen i EKSG-fördraget föreskrivs att kommissionen endast skall ingripa när omständigheterna kräver det för att de normala konkurrensvillkoren skall upprätthållas. Förstainstansrätten borde därför ha tagit hänsyn till att LSW endast har en mycket svag ställning på marknaden och att den planerade betalningen därför inte kunde påverka konkurrensen.

40 Kommissionen har på denna punkt erinrat om att LSW anförde samma argument redan i första instans. Det är alltså i målet om överklagande fråga om en enkel upprepning, utan någon seriös analys av de argument med vilka förstainstansrätten underkände LSW:s argument.

41 Domstolen konstaterar att det enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget, till skillnad från artikel 92.1 i EG-fördraget (nu artikel 87.1 EG i ändrad lydelse), inte krävs

att stödet snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen för att det skall anses vara oförenligt med den gemensamma marknaden. Artikeln innehåller nämligen, såsom förstainstansrätten med rätta fastslog i punkt 147 i den överklagade domen, ett förbud mot alla former av stöd utan några begränsningar, vilket innebär att den inte innehåller någon de minimis-regel.

42 Förstainstansrätten gjorde alltså en korrekt tillämpning av rättsregeln. Det är därför uppenbart att talan inte kan bifallas på den sjunde grunden.

43 Av det ovan anförda följer att det är uppenbart att överklagandet i vissa delar inte kan upptas till prövning och i övriga delar är ogrundat. I enlighet med artikel 119 i rättegångsreglerna skall överklagandet således ogillas.

Rättegångskostnader

44 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 är tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att LSW skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom LSW har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas. I artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna föreskrivs att medlemsstater och institutioner som har intervenerat skall bära sina rättegångskostnader. Förbundsrepubliken Tyskland skall således bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Lech-Stahlwerke GmbH skall ersätta rättegångskostnaderna.**

3) **Förbundsrepubliken Tyskland skall bära sin rättegångskostnad.**

Luxemburg den 25 januari 2001

R. Grass

Justitiesekreterare

A. La Pergola

Ordförande på femte avdelningen